

Punt de vista

Fernando CorderoReligiós dels Sagrats Cors i periodista
fernandocorderoscc@gmail.com

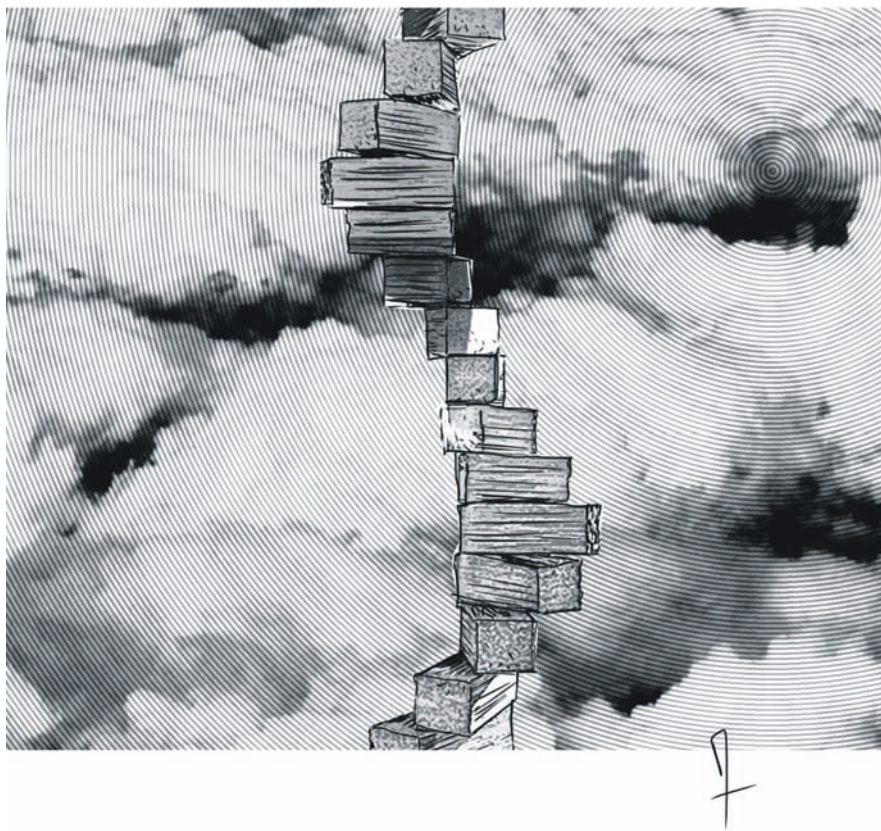
La cruïlla de la interioritat

Des que m'ha caigut a les mans l'última novel·la de Josep Otón, *Laberintia*, he aprofundit en la imatge del laberint com a viatge a l'interior d'un mateix, cap al seu propi cor. Transitar pel laberint pot ser un exercici de recolliment que permet reflexionar sobre la pròpia existència. Descobrir-ne el centre, el que realment ens mou i ens sosté. Recórrer el laberint ens pot portar cap endavant o cap enrere. No hi fa res, en el moment menys imprevisible aconseguirem el centre que ens pot transformar.

Inevitablement, aquesta lectura comporta el pelegrinatge al «laberint interior» de cadascú, amb l'art de saber utilitzar la fluïdesa narrativa amb una sèrie d'aventures que presenten de fons temes com la veritat, la por a la qual s'al·ludeix com si es tractés d'un drac, la intransigència i la dignitat de l'ésser humà.

Quan un s'entusiasma amb alguna cosa, inevitablement la comunica. En moments diferents, tinc la sort de compartir moltes hores amb els meus companys professors al Col·legi Pare Damià SS.CC. Arran d'explicar el que llegia, Montse Serra, professora de català, em va parlar d'un literat que també havia aprofundit en aquesta metàfora del laberint: Salvador Espriu. El seu laberint és metàfora d'una escriptura que s'eleva en espiral en el camí de constitució del mateix subjecte en cerca de la veritat. Però Espriu arriba un moment que topa amb una paret. Amic dels monjos de Montserrat, amant fins i tot del cicle litúrgic, la mort i la resurrecció de Jesús li són molt difícils d'assumir. Descobrim-ho:

«Però jo, que sabia el cant secret de l'aigua,

*les lloances del foc, de la gleva i del vent,
sóc endinsat en obscura presó,
vaig davallar per esglaons de pedra
al clos recinte de Ilises parets
i avanço sol a l'esglai del llarg crit
que deia per les voltes el meu nom.»*

Que dur que pot ser accedir al «clos recinte», en la soledat d'una obscura presó! Que dur que el laberint d'esglaons de pedra ens impedeixi arribar al centre de la trobada amb qui més ens estima! Com Maria Magdalena al laberint del dolor, el Senyor Ressuscitat ens treu de la por, de l'absurditat, de l'angoixa estèril i de la memòria congelada en un blanc i negre que va passar, per donar-nos l'oportunitat d'acolorir d'alegria profunda el misteri de la interioritat que ens entronca amb el Cor de Déu.

Saber escoltar

Joan Guiteras i VilanovaDegà del Capítol Catedral
de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

De la A a la Z

El Dr. Jordi Sans Vila, que ha estat catedràtic de Pedagogia a la Universitat Pontifícia de Salamanca i que m'ajudà molt en la meua formació sacerdotal, acaba de publicar *El libro de las voces y los ecos* (Ediciones Sígueme). Una obra pulcra, plena de grans detalls, dotada d'un estil directe i veritablement entenedora. Les obres d'aquest professor són clares i agudes. Tenen l'avantatge que ajuden a mirar molts detalls de la vida que ens passen inadvertits. Són fruit d'una mirada subtil sobre les persones, els esdeveniments i les coses.

L'autor explica que, fa anys, una noia anomenada Lluïsa li va escriure per tal que li indiqués un bon dic-

cionari etimològic que fos senzill i fàcil de manejar. «En no trobar-ne cap amb aquestes característiques, em vaig posar a escriure'n un.» A mossèn Jordi li agraden aquestes anècdotes. No sé si les inventa per agilitzar els escrits o són veritat. Coses de la literatura! Llicències permeses als bons escriptors.

Quin és el contingut d'aquest llibre? Un conjunt de paraules que plauen a l'autor i que estan ordenades segons l'abecedari. No sé si vaig errat, però considero que aquest diccionari està escrit arran de la vida del seu autor. L'obra no és llarga. Això no obstant, s'ha de llegir a poc a poc, potser una paraula cada dia. Com un llibre de capçalera. Llegir-lo de pressa no cal: s'esbravaria el to reflexiu —contemplatiu— que conté.

Mossèn Jordi dona un consell final: «No s'han de llegir moltes paraules al mateix temps. Les paraules, com els infants, tenen un mal despertar si no es fa a poc a poc, suaument, amb tendresa.» Recomanem vivament *El libro de las voces y los ecos*.

A propòsit de...

P-J Ynaraja Capellà del Montanya
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Corb

Des de petit conec aquesta au. Tot i que de fa temps que conec la dita popular «*cria cuervos y te sacarán los ojos*», no m'han fet mai por, ni aversió, potser perquè fa uns anys, eren les úniques aus grans que podia veure solcar l'espai. Afortunadament avui les coses han canviat i en veig altres de més grans i de vol majestuós.

El poble jueu considera el corb un animal impur, potser perquè és omnívor i perquè també menja animals morts. Ara bé, l'aversió no arriba al que es té pel porc, exemple del més menyspreable que us pugueu imaginar. No us estranyaran, doncs, algunes de les referències, d'alguna manera simpàtiques, que la Bíblia en fa. N'esmento tres.

En primer lloc cito el Càntic. A 5,11-12 l'estimat diu: «El seu cap és or finíssim, els seus rulls, tanys de palmera, negres com el corb. Els seus ulls són coloms al costat dels rierols...» Quan un llegeix aquesta descripció pensa en tantes pelusseres, i semipelusseres, que observa en testes de certs esportistes i cantants. Indubtablement, si he de triar, em quedo amb les del text sagrat.

El primer lloc on s'esmenta l'animal és al Gènesi. Noè creu que el Diluvi ha acabat, deixa anar un corb que va i ve. El seu missatge no és gens eloqüent, per això hi envia un colom (Gn 8,7). El text no qualifica, ni fred ni calor, però recorda aquest animal, val més això que res.

La menció que m'agrada més és la que apareix a 1R 17,2-9, diu així: «El Senyor va comunicar la seva paraula a Elies. Li digué: «Vés-te'n d'aquí cap a l'orient i amaga't al torrent de Querit, a l'altra banda del Jordà. Beu aigua del torrent. Jo he ordenat als corbs que t'alimentin.» Ell va fer tal com el Senyor li havia dit: se'n va anar a viure al torrent de Querit, a l'altra banda del Jordà. Els corbs li portaven pa i carn cada matí i cada vespre, i bevia aigua del torrent...»

M'he interessat per aquest ocell. Recordo l'interès per fotografiar-los durant el primer viatge, a Ein Gedi. Aleshores, el rierol límpid d'aquest paratge preciós baixava solitari. A la vora del Salt de David hi veïem volar molts corbs. Vam imaginar que eren descendents dels que van ser signes de la voluntat procedent de Déu, per salvaguardar el gran profeta. Els vam fotografiar il·lusionats. Segurament la soledat i el silenci van preparar Elies per a la vida agitada que se li presentava. És un avançament, Elies al Querit, del Jesús batejat al Jordà, no estaven gaire lluny un lloc de l'altre. El Senyor estava retirat al desert, també en silenci, per a la tasca evangelitzadora que preparava.

He repetit això de soledat i silenci perquè el lector s'aturi a considerar què és més profitós per a la grans gestes, si una cosa o l'altra, música o sigil. I què facilita més que acompanyi la pregària.